

ΑΥΓΟΥΣΘΣ 1904

ΤΕΥΧΟΣ Η'

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Όλα τὰ πλούσια ἀρώματα ποῦ ἐκπνέουν τὰ ἄνθη τοῦ κήπου, ὀλη ἐκεῖνη ἢ λαμπράδα ποῦ σκορπίζει ἀπαλὰ ἡ Σελήνη καὶ τὸ ἀρμονικὸν ψιθύρισμα ποῦ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι συνθέτει μὲ τὰ φύλλα τῶν δέντρων, κρατοῦν τὴν κόρην ἄγρυπνον.

Εἰς τὸ παράθυρόν της μόνη, τί ὥραιας νύκτας ποῦ περνᾷ μὲ τὸ συντρόφευμα αὐτὸ τῆς μοναξιάς !

Τὰ ὑπερκόσμια παλάτια καὶ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ποῦ πλέκει πόσον ὥραια στέκουν εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν μεγάλην φαντασίαν της ἢ ὅποια τώρα φαίνεται ὡς νὰ φοβᾶται κάποια ζηλοτυπίαν.

Ἡ Σελήνη ἀπὸ ὑψηλὰ τῆς γελᾷ καὶ ἡ κόρη, ὡς νὰ τὴν προσέχη μήπως τῆς κλέψῃ τίποτε, τὴν ἀκολουθεῖ εἰς τὸν ἥσυχον δρόμόν της. Εἰς τὸ ἀκολουθῆμα αὐτὸ πόσον κατεργάρα εἶνε αὐτὴ ἡ Σελήνη ! μὲ τὸ μαγικὸν της φῶς ἐπλάνησε τὴν κόρην καὶ σιγὰ σιγὰ μὲ κάποια μυστηριώδη ἐπιτηδειότητα τῆς ἔφερε εἰς τὸν νοῦν μίαν παλαιὰν ἀνάμνησιν.

Τι ὥραια ἀνάμνησις !

Κάπου εἶχε διαβάσῃ πῶς ἡ Σελήνη κάθε βράδου ἔλεγε, σὲ κάποιον ποιητὴν, τί εἶδε καὶ τί ἤκουσε κατὰ τὸ παγκόσμιον ταξεῖδι της. Τί ὥραιας σκηνὰς τοῦ ἐδιηγείτο !

Τὰ ἐρωτικὰ λόγια δύο ἐραστῶν ἀκόμη τὰ ἐνθυμεῖται καὶ τὴν μυστικὴ συμφωνία μιᾶς κιθάρας τώρα μόλις ἀρχίζει νὰ τὴν ἐννοῇ. Εἰς τὴν ἐκτασί της αὐτὴ γίνεται πλέον προσεκτικὴ καὶ μίαν ἀλλόκοτος ἐπιμονὴν τὴν κυριεύει.

Τὸ γέλασμα τῆς Σελήνης τὴν γελᾷ καὶ τῆς γεννᾷ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ εἰμπορέσῃ καὶ αὐτὴ νὰ μάθῃ κανὲν μυστικόν !

Ὡς τόσον ἡ γλυκεῖα ἀρμονία τῆς μαγευμένης βραδυᾶς προχω-

ρεῖ σ' ἓνα σωρὸν τόνους σιγηλοὺς καὶ παθητικούς καὶ ἡ εὐαίσθητος κόρη σιγὰ σιγὰ μέσα εἰς αὐτοὺς ἀποναρκοῦται !

* *

Φλογες μεγάλες, πύρινες πλησιάζουν τὴν κόρην καὶ γοργὰ γοργὰ τρέχουν ἐπάνω της. Ἐκείνη αἰσθάνεται τὴν φλόγα ποῦ τὴν ζώνει καὶ ἐν ᾧ εἰμπορῆ νὰ φύγη, νὰ σωθῆ, περιμένει !

Μιά γνωστή της φωνὴ τῆς λέγει νὰ φύγη, σβύνεται ὁμως ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀπὸ κάποιον μυστικὸ ποῦ μέσα της τὴν εὐχαριστεῖ.

Τὸ κακὸ πλησιάζει ! Ἡ ἀναπνοή της εἶνε δύσκολος καὶ ὁμως ἓνα ἀκατανόητον αἶσθημα τῆς κάμνει τὴν στενοχωρία τόσο γλυκειά !

Μιά γλῶσσα φωτιᾶς τώρα ἐξεχώρησε ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ μὲ μανίαν ζητεῖ νὰ περιτυλίξῃ τὴν κόρην εἰς τὸ κόκκινον φόρεμά της. ἡ κόρη μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἰδῆ μέσα ἀπὸ τὴν φωτιὰ ἓνα πρόσωπον τόσο ἀρμονικόν, τόσο ὁμοιον μὲ τὸ πρόσωπον τῶν ὀνείρων της ποῦ μία χαῦνος ἔκτασις θαυμασμοῦ τὴν κατέλαβε καὶ ἐκνευρισμένη ἀδιάκοπα τὸ βλέπη καὶ εἰς τὸ ἀνόητον μεθύσι περιφρονεῖ τὸν κίνδυνον ! Δὲν ἀντέχει ὁμως, ἡ φλόγα τὴν πνίγει καὶ εἰς τὴν ἀσφυξίαν ποῦ τὴν ἀπειλοῦσε ἐξύπνησεν !

Ἡ Σελήνη εἶχεν ἀποκοιμήσῃ τὴν κόρην καὶ ὁ Ἥλιος τὴν ἐξύπνησεν.

Πράγματι τὸ πρωὶ κείνο ὁ Ἥλιος ἔκαγεν φοβερά !

Ζαλισμένη τώρα ἀπὸ τὸ κόκκινον ὄνειρον ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ κάποιον ἀπογοήτευσιν καὶ μὲ μίαν ἰδανικὴν σκέψιν διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ὀνείρου ποῦ τώρα ἐκρατοῦσε δυνατὰ κάποιον μυστικὸν τῆς καρδιάς της !

Τὸ ἥσυχον βράδῳ ἦλθεν πάλιν καὶ τὸ παράθυρον ἐπανεδέχθη τὴν νεάν. Ἡ Σελήνη ἀπόψε πειὸ περίφανη περνοῦσε τὸν γοργὸν πλὴν ἥσυχον δρόμον της. Τρέχει σὰν νὰ ζητῆ κάποιον. Δὲν φεύγει ὁμως κ' ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς κόρης ἂν δὲν ἀντικρύσῃ τὴν κόρην ποῦ ἐτόλμησε νὰ φαντασθῆ καὶ νὰ κρύψῃ εἰς τὴν καρδίαν της κάποιον πόθον διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ὀνείρου ποῦ μαζί μὲ τὴν Σελήνη ἐγεν-

νήθη καὶ μαζί της ἀπὸ τότε παίζει εἰς τὸν οὐράνιον δρόμον τὸ ἐρωτικὸ παιγνίδι. Ἡ ζηλότυπος Σελήνη, μόλις ἡ κόρη ἐπρόβλεπε τὴν συνήντησιν καὶ εἰς τὸ φεγγοβόλισμά της ἔκαμε τὴν κόρην νὰ ἰδῆ σὰν ἀπὸ καθρέπτη, τὸ πρόσωπον τοῦ ὀνείρου νὰ τὴν περιφρονῆ. Ἡ Σελήνη ἐξεδικήθη διὰ τὴν παράφρονα ἰδέαν τῆς κόρης.

Ἡ κόρη εἰς τὴν ἐκδίκησιν αὐτὴν ἐνόησε πῶς ἡ Σελήνη τῆς εἶπε κάποιον μυστικὸ ποῦ τῆς εἶχε ζητήσῃ ! μυστικὸν ὁμως ποῦ τῆς εἶδεν τόσῃ ταπεινώσιν, μυστικὸν ποῦ τῆς ἐπέβλεπε νὰ μὴν κυττάζῃ πλέον τόσον ψηλά !

Εὐάγ. Κεφαλᾶς

Η Σ Κ Λ Α Β Α

Δουλοῦδι ἡ σκλάβη τοῦδωσε
Τοῦ πόνου της σημάδι
Καὶ λέει στὸ νιὸ τραγουδιστή,
Ναρθῆς τὸ βράδῳ, βράδῳ.

Κι' ὁ νιὸς δὲν ἀποκόπησε
Τὸ βράδῳ ν' ἀπολείψῃ,
Δὲς τόπο στήν ἀπάντεχη
Χαρὰ πῶς δίνει ἡ θλίψη.

Μεσάνυχτα τοῦ παλατιοῦ
Τις σκάλες ἀνεβαίνει,
Σὰν κλέφτης ὀλοτρέμοντας
Γιὰ κείνη ποῦ προσμένει.

Μὰ στὸ στερονὸ ποῦ ἀνέβαινεν
Ὁ νιὸς τὸ σκαλοπάτι,
Ξάφνου ἀπ' τῆς σκλάβας τῆ φωνὴ
Βοῦζει τὸ παλάτι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΕΙΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΟΥ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Μετά τὴν ὀριστικὴν κατάληψιν τῆς Ζακύνθου ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Πολιτείας, τῷ 1485, ἐγκαθιδρύθη τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν καὶ συνεπῶς ἐσχηματίσθη ἡ Χρυσὴ λεγομένη Βίβλος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεγράφησαν 90 ἔγκριτοι οἰκογένειαι τῆς Ζακύνθου. Μία τῶν οἰκογενειῶν τούτων ἦτο καὶ ἡ τοῦ Φωσκάρδη. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ἑνετικῆς Πολιτείας ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν Γάλλων, τῷ 1797, ἐξελέγη μέλος τῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς ὁ Νικόλαος Φωσκάρδης, γεννηθεὶς τὴν 20 Μαρτίου 1739. Οὗτος παρέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ 1798, ὑπὸ τῶν καταλαβόντων τὴν νῆσον Ρωσο-Τούρκων. Κατὰ τὴν σύστασιν, ὑπὸ τῶν νέων κυριάρχων, διοικητικῆς ἐπιτροπῆς περὶ διοικήσεως τῆς πόλεως καὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης διαρίσθη ὁ υἱὸς τοῦ Νικολάου Φωσκάρδη, ὁ Δημήτριος, γεννηθεὶς τῇ 13 Νοεμβρίου 1771. Ἡ μήτηρ του ἦτο ἐπίσης εὐγενής, ἐκ τοῦ οἴκου Ἡρακλειώτου. Ὁ Δημήτριος Φωσκάρδης ἐξεπαιδεύθη ἐπιμελῶς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ.

Ἐχομεν σπανιώτατον βιβλίον τυπωθὲν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1791 ὑπὸ τοῦ ἐκδότου Σεβαστιανοῦ Βάλλε. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει τὰς ποιήσεις τοῦ κόμητος Λεάνδρου Βορίν ἐκ Παταβίου καὶ ἀφιερῶται τῷ Ζακυνθίῳ Δημητρίῳ Φωσκάρδῃ (1). Ἐν τῇ ἀφιερῶσει ὁ ἐκδότης Βάλλεσ, πρὸς τοὺς ἄλλοις λέγει : « . . . Ἡ οἰκογένεια Φωσκάρδη » εὐγενεστάτη ἕνεκα τῆς ἀρχαιότητος, ἐπιφανῆς διὰ τοὺς προγόνους » διακριθέντας ἐν εἰρήνῃ εἰς σοβαρὰς θέσεις, καὶ διὰ γενναιότητα ἐν » πολέμοις, τιμηθεῖσα ὑπὸ τῆς Βενετικῆς κυβερνήσεως μετὰ ἐντίμωμιν τίτλων Φέουδων, συντηρηθεῖσα μέχρι τοῦδε ἀξιοπρεπῶς παρὰ

(1) Ἴδου ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου : Poesie Varie del nob. Sig. Co. Leandro Borin da Padova accademico Ricoverato, dedicate al Nobile Signor Demetrio Foscardi patrizio di Zante. In Venezia M. DCCXCI appreso Sabastiano Valle. Con licenza de Superiori.

» τῶν ἀγαπητῶν γονέων ὑμῶν καὶ τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου
» Ὑμεῖς, κύριε, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ ζήλου τοῦ νὰ ἀποκτήτητε
» ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἐξελέξατε τὴν ἡμερον δικμονὴν τοῦ σοφοῦ
» Παταβίου».

* *
*

Κατὰ τὴν ἀνταρσίαν τοῦ νόθου Ἀντωνίου Μαρτινίγκου, ὅτε ὑψώθη τῷ 1801 ἀσκέπτως ἡ Ἀγγλικὴ σημαία ἐπὶ τοῦ Ζακυνθιακοῦ φρουρίου, κατὰ τῆς Ἑπτανήσου πολιτείας, ὁ Νικόλαος Φωσκάρδης ἡγούμενος τῶν πλείστων εὐπατριδῶν τῆς Ζακύνθου, συνέλεξε πολλοὺς ὀπλοφόρους, οὓς ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὸ Τιμάριον αὐτοῦ τῆς Ἀγίας Ἄννης, εἰς τὸ χωρίον Καλλιπάδων, ἀπειλῶν διὰ τῶν ὄπλων τὴν κατάλυσιν τῆς ἐξουσίας, τῆς ὑπὸ τοῦ μοχθηροῦ Μορτινίγκου σφετερισθείσης. Δις ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὁ Βίκτωρ, ὡς τοποτηρητῆς τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀπλοφόρων ἐξεκίνησεν ὄπως εἰσβάλλῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ δις ἀνεχαιτίσθη εἰς τὰ πρόθυρα αὐτῆς, ὑπὸ παρεμβάντων φίλων οἱ ὅποιοι ἤθελον νὰ προφυλάξωσι τὴν πόλιν ἀπὸ σφαγᾶς καὶ ἀρπαγᾶς.

Ἀφοῦ ἀπεκατέστη ἡ ἐξουσία τῆς Ἑπτανήσου Πολιτείας εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὁ υἱὸς του Δημήτριος ἀπεστάλη διοικητῆς, ἡ ὡς ἐκαλεῖτο τότε *Πρύτανις*, εἰς τὰ Κύθηρα, ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 1807, ὅποτε παρεχωρήθη, δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Τίλσιτ, ἡ Ἑπτάνησος εἰς τὸν μέγαν Ναπολέοντα.

Οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν Ζάκυνθον τῷ 1809. Ὁ Δημήτριος ἐστάλη εἰς Λονδίνον ἵνα διαπραγματευθῇ καὶ ἐπιτύχῃ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν. Ἐν Λονδίνῳ ἔτυχεν ἐνθέρμου ὑποδοχῆς καὶ δεξιῶσεων μεγάλων, ὥστε κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ κοινοβουλίου ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶχεν αὐτὸν πρὸς τὰ δεξιὰ του.

Παρέμεινε δὲ εἰς Ἀγγλίαν μέχρι τοῦ 1812. Ταῦτα πάντα ἐξάγονται ἐκ τῆς ἐκθέσεως πρὸς τὴν ἐγχώριον κυβέρνησιν. Ἐπανερχόμενος εἰς Ζάκυνθον διῆλθεν ἐκ Μελίτης ἔνθα ἤυρε τὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν ἐν διωγμῷ, τοὺς δὲ ὀρθοδόξους μετὰ φόβου καὶ τρόμου κρυφίως νὰ τελῶσι τὰς ἱεροτελεστίας των εἰς ἐν δωμάτιον ἀπὸ κέντρου οἰκίας. Τοῦτο, φυσικῶς τῷ λόγῳ, προσέβλεπε τὰ ἐθνικὰ αἰσθήματα τοῦ Φωσκάρδη καὶ διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ, ὅστις διὰ θερμῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἄγγλον Ὑπουργὸν διεκτραγωδεῖ

τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῆς Ἀγγλίας πρὸς κατάπαυσιν τῆς βαρβάρου ταύτης καταστάσεως. Πρὸς δὲ ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Μελίτῃ γραμματέα τῆς Κυβερνήσεως Meyer, τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν, ἣτις σφύζεται ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῶν κληρονόμων τοῦ κυρίων ἀδελφῶν Γάγατα Φωσκάρδη καὶ ἦν ἐν μεταφράσει δημοσιεύμεν.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 12 Μαΐου 1812

Κύριε,

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους πολὺ μὲ ἱκανοποίησεν ἡ ἐν Μελίτῃ θέσις σας, εἶνε ἡ βελτίωσις τῆς τύχης τοῦ ἐκεῖ διαμένοντος σημαντικοῦ ἀριθμοῦ Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων ἡ συρροὴ καὶ ἡ βιομηχανία εἶνε ἐν τῶν αἰτίων τοῦ πλοῦτου τῆς χώρας.

Μὲ ὅλον τοῦτο, μετ' ἀγνωμοσύνης μεταχειρίζονται καὶ καταφρονοῦνται. Ὡλοῦμενος ὄχι μόνον λόγῳ κοινῆς ἐθνικότητος, ἀλλ' ἰδίως διὰ τὸ καθῆκον μου πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶνε συμπολιταί μου, θεωρῶ ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς πληροφώσω περὶ τῶν μᾶλλον διαφερόντων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἀντελήφθην κατὰ τὴν διάβασίν μου ἐκ ταύτης τῆς νήσου.

Ἐπῆρχε πάντοτε ἐν Μελίτῃ Ἑλληνικὴ ἐκκλησία, ἣτις δημοσιῶς ἱερουργεῖ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ δυσιδαιμονία καὶ οὐχὶ βεβκίως τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς θρησκείας, ἔφερε τὴν μισκλλοδοξίαν, ἡ ὁποία ὠδήγησε τοὺς μελιταίους δυτικούς ἱερεῖς εἰς τὴν βίαν κατὰ τοῦ δικαιώματος τούτου τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ναοῦ.

Καθ' ἣ ἐποχὴν οἱ Γάλλοι κατέλαβον τὴν νῆσον οἱ Ἕλληνες διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς βίας ταύτης εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα καὶ ἐπαίηθη εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γάλλων, οἱ Μελιταῖοι ἐλεηλάτησαν τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατήργησαν τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ ἑλληνικὸν δόγμα βιαίως καταδιώκεται καὶ μισοῦνται οἱ ὀρθόδοξοι. Μικταίως διαμαρτυροῦνται καὶ ζητοῦσι τὴν προστασίαν τοῦ δόγματος αὐτῶν. Μόνον κατώρθωσαν ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν σιωπηλὴν τινα ἀνοχὴν τοῦ νὰ ἔχωσιν εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν κινήτην ἀγίαν Τράπεζαν καὶ ἓνα ἱερέα. Τόσον ἡ μὲν ὅσον καὶ ὁ δὲ

συνεχῶς ἐξυβρίζονται. Πρέπει μυστικῶ τῷ τρόπῳ νὰ μεταβῆ ὁ ἱερεὺς νὰ μεταδώσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀναξίους προσβολάς, αἱ ὁποῖαι θὰ διεπράττοντο ἀν τοῦτο ἐγένετο γνωστόν. Ὅταν ἀποθνήσκῃ τις, ἀρνοῦνται τὴν ταφὴν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπέθανε εἰς τοὺς κόλπους τῆς θρησκείας τῶν πκτέρων των. Ἄν ὁ Ἄγγλος διοικητὴς δὲν τοῖς παρεχῶρει ὀλίγην γῆν παρὰ τῷ ἀγγλικῷ νεκροταφείῳ, τὰ νεκρὰ σώματά των θὰ ἦσαν λεία τῶν σκύλων.

Τοιαύτη εἶνε μετ' ἐκπλήξεως καὶ σκανδάλου καὶ μετὰ μωρᾶς πολιτικῆς ἢ βαρβαρότης τῶν Μελιταίων πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν, προσέτι δὲ φέρονται ἀφιλόξενοι καὶ ἐν γένει ἀγνώμονες πρὸς τούτους. Ἡμῖν θεατῆς πολλῶν ἀπρεπῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἂν σοὶ τὰς περιγράψω θὰ γίνω διεξωδικός. Ὑμεῖς θὰ ἔχητε ἀφορμὴν νὰ γίνεσθε ἐνήμερος εἰς ὅλα καὶ ἐλπίζω τὰ πάντα νὰ διορθώσητε.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν εἰς ὅτι σᾶς ἐξεθεσα καὶ σᾶς συνιστῶ τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν μου ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ.

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ μετὰ μεγίστης ὑπολήψεως

Δημήτριος Φωσκάρδης

* *

Μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις συνθήκην τῷ 1815, ὅτε ἡ Ἐπτανήσος ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ διοργανώθη ἡ Κυβερνήσις αὐτῆς, ὁ Δημήτριος Φωσκάρδης διορίσθη Γερουσιαστῆς. Ὅτε ἐπρόκειτο περὶ ἀνασυστάσεως τῶν καταργηθέντων ἀρχιεπισκοπικῶν θρόνων ἐν Ἐπτανήσῳ, ὁ βαρῶνος Θεοτόκης, πρόεδρος τότε τῆς Γερουσίας, ἀπέκλεισε τὴν Ζακύνθον ἐκ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς. Ὁ Φωσκάρδης δι' ὑπομνήματος αὐτοῦ ἀντέκρουσε δι' ἰσχυρῶν λόγων, στηριζόμενος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας, τὰς ἱεράς Συνόδους, τὸ δίκαιον τῆς Ζακύνθου. Ἡ γνώμη αὐτοῦ ἔγινε δεκτὴ καὶ ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς θρόνος ἀνεσυστάθη καὶ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος ἐξελέγη τῷ 1824 ὁ τέως Πρωτοπαπᾶς Γαβριὴλ Γαρζῶνης. Ἀφοῦ διετέλεσεν ἐπὶ δύο περιόδους Γερουσιαστῆς ὁ Δημήτριος Φωσκάρδης, ἐξελέγη καὶ πρόεδρος τῆς Γερουσίας, τὸ ἀνώτατον τῆς

Ἐπτανήσου τότε ἀξίωμα, εἰς ἣν θέσιν καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ζακύνθῳ
τῇ 18 Δεκεμβρίου 1832.

* * *
Ὁ Φωσκάρδης ἐφοδόμησε περίβλεπτον ἔπαυλιν ἐν τῷ χωρίῳ
Γαλάρφῳ, ἔπαυλιν ὄντως βασιλικὴν καθ' ὄλα. Κοσμεῖται δὲ τὸ ἀέ-
τωμα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οἰκοσῆμου Φωσκάρδη, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἀ-
νήρτηται ἡ ταινία τοῦ παρασῆμου τῶν ἀγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου
δι' οὗ ἐκοσμεῖτο ὁ Φωσκάρδης, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Auspicium
militioris aevi». Ὅτε διετέλει πρόεδρος τῆς Γερουσίας διεκόπησαν
καὶ σχέσεις Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας μετὰ τὴν Τουρκίαν ἕνεκα
τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος. Ἀπελθόντες δ' οἱ πρέσβεις τῶν τριῶν
τούτων Δυνάμεων τῆς Κων)πόλεως ἀφίκοντο εἰς Ζάκυνθον καὶ ἐφι-
λοξενήθησαν ὑπὸ τοῦ Φωσκάρδη, ὅστις τοῖς παρέθεσεν γεῦμα ἐν τῇ
περ:καλλεῖ ταύτῃ ἔπαυλει.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη κατέχεται νῦν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Γαῆτα, κλη-
ρονομικῷ δικαίωματι, οἵτινες φέρουσι καὶ τὸ ἐπώνυμον Φωσκάρδη,
κατὰ βούλησιν τοῦ τελευταίου ἐπιβίου τῆς οἰκογενείας Βίκτωρος
Φωσκάρδη.

Τὴν ἔπαυλιν ταύτην, καλοῦσιν οἱ χωρικοὶ *Καζίνο* καὶ δυστυ-
χῶς ὁσημέραι καταρρέει.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

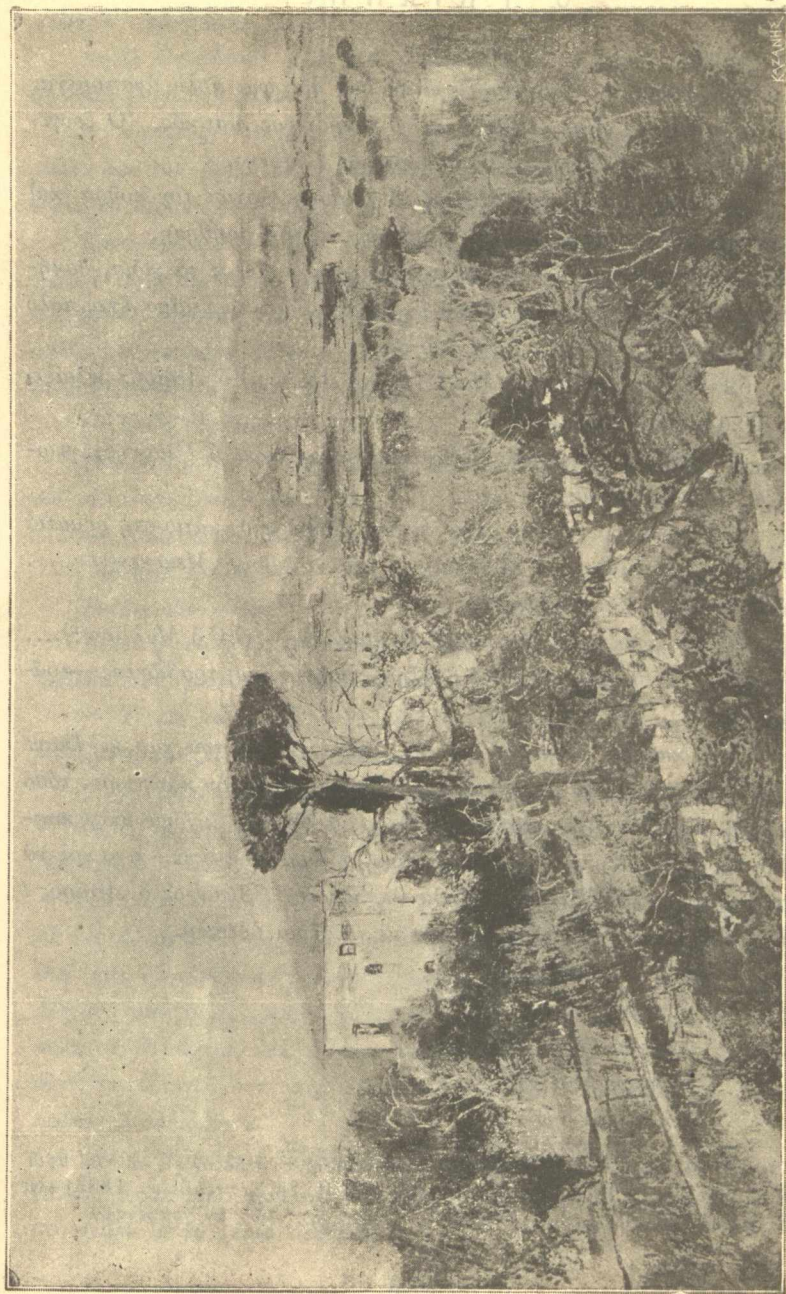
ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγαπῶν μόνον ἑαυτὸν, οὐδὲν ἄλλο μισεῖ εἰμὴ τὸ νὰ
εἶνε μόνος μεθ' ἑαυτοῦ. Pascal

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλῶσι καλῶς περὶ ὑμῶν; οὐδὲν περὶ ἡμῶν λέ-
γετε. Pascal

— Ἐπεθύμησα νὰ κάμνω καλόν, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμησα νὰ κάμνω θύρου-
θον, διότι ἔχω ἐννοήσῃ ὅτι ὁ θύρυστος δὲν κάμνει καλόν, ὡς τὸ καλὸν δὲν
κάμνει θύρυστον. Saint-Martin

— Τὸ νὰ εὐρίσκαται τις εἰς καλὰς σχέσεις μεθ' ἑαυτοῦ, ἰδοὺ τὸ μέγι-
στον ἀπόρρητον τῆς εὐτυχίας ἡμῶν· διότι φυσικῶς πάντα τὰ λυπηρὰ συμ-
βάντα, ἅτινα ἔρχονται ἕξωθεν, ρίπτουσιν ἡμᾶς πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Εἶνε δὲ
καλὸν νὰ ἔχη τις ἐνταῦθα εὐχάριστόν τι καταφύγιον, ἀλλὰ ταῦτο δὲν δύνα-
ται νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν δὲν ἔχη προπαρασκευασθῇ διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀρετῆς.
Fontenelle

Μιά φοράν κι' ἕναν καιρὸν εἶταν δυὸ ἀδέρφια πολὺ ἀγαπημένα. Ὁ μεγαλύτερος εἶταν ζευγίτης κι' ὁ μικρότερος πιστικός. Ὁ ζευγίτης λέγονταν Μαλλόνης κι' ὁ μικρότερος Γκιώνης.

Στὲς δέκα πέντε τοῦ Μαγιοῦ ὁ Γκιώνης ἄρχισε τὸν κοῦρο καὶ ἐφρόναζε καὶ τὸ Μαλλόνη ἀπὸ τὸ χωράφι νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἐκεῖ ποῦ κούρευαν, ὁ ἕνας τὰ πρόβατα κι' ὁ ἄλλος τὰ γίδια, δοκίμθηκαν ὅτι τοὺς ἔλειπε τὸ λειᾶρο τὸ βειτούλι. Μὲ τὰ λειᾶρα ἔχει πολὺ νὰ κάνῃ ὁ «ἔξω — ἄπ' — ἐδῶς».

Ἄκου!... (τοῦ λέει ὁ Μαλλόνης τοῦ Γκιώνη) ὁ Λειᾶρος βελιάζει, ἐκεῖ-κάτω στὴ ρεματιά....

— Αὐτὸς ὁ πειρασμὸς εἶναι (τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Γκιώνης), γνωρίζω τὴ βελιαξιά του....

Κι' ἐνῶ κουβέντιαζαν αὐτὰ τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια, κάτω στὴ ρεματιά ἀκούονταν πολὺ δυνατὰ τὸ βέλιαγμα τοῦ Λειᾶρου «Μεκεκεεεε... μεκεκεεεε... μεκεκεεεε...».

Θὰ σκάλωσε σὲ κανένα κλαυτὶ τὸ κακόμοιρο (εἶπ' ὁ Μαλλόνης).... Πετάξου νὰ τὸ πύρρις μὴ καὶ βγάλῃ τὸ ποδάρι του, τραβῶντας — τραβῶντας.

Ὁ Γκιώνης ἄφησε τὸ φαλλίδι, πῆρε τὴν κλύτσα του κι' ἔκανε τὸν κατήφορο κατὰ τὰ βελιαχτά, κι' ὅσο πῆγαινε τὸν κατήφορο, τόσο καὶ τὰ βελιαχτά ἀκούονταν δυνατώτερα, ἀλλ' ὅταν ζύγωσε στὴν καρδιά τῆς ρεματιᾶς, τὰ βελιαχτά ἄρχιζαν ν' ἀριεῦνουν λίγο — λίγο καὶ νὰ παύουν ὁλότιστα. Ψάχνει δῶθε-κεῖθε, τίποτε! Ἄφαντος ὁ Λειᾶρος! Τί ἄλλο νᾶκανε. Γύρισε στὸ στάλο μὲ τὰ χέρια ἀδειανά.

— Ποῦν' ὁ Λειᾶρος;

Τὸν ρωτᾶει ὁ Μαλλόνης.

Χάλεψα κι' ἂν χάλεψα,

Ἄδελφὲ Μαλλόνη,

Τίποτε δὲν ἦδρα!

1, Ὁ παρὼν ἐθνικός θρύλλος ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 83 φύλλον τῆς «Ἑβδομάδος» σελ. 467 (ἔτος Β' 26 Σεπτεμβρίου 1885) εἶνε δὲ ἐν τῶν πρώτων ἔργων τῶν εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν γραφέντων.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχισε πάλι τὸ βελιαχτὸ στὴ ρεματιά. «Μεκεεεε... μεκεεεε... μεκεεεε!».

— Τί λὲς αὐτοῦ; (τοῦ λέει ὁ Μαλλόνης) νὰ τος ὁ Λειᾶρος ποῦ βελιάζει μέσα στὴ ρεματιά.

— Ξανασύρε (τοῦ ξανάειπε ὁ Μαλλόνης) κι' ἄνοιξε, καημένε τὰ μάτια σου τὸν βροῆς τὸν πειρασμὸ.... γιατί ἔχω δουλειά.....θέλω νὰ εἶμαι τὸ δειλινὸ στὸ χωράφι νὰ βγάλω τὴ σποριά στὴν ἄκρη....

Ξαναγυρίζει ὁ Γκιώνης, ἀκολουθῶντας τὰ βελιαχτά, ἀλλ' ὅσο πάλι ζύγωνε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ ἔβγαιναν τὰ βελιαχτά, τόσο λιγότευαν κι' ἄριοναν, ὡς ποῦ ἔπαψαν ὅλως διόλου. Ματαπάχνει δῶθε κεῖθε, τίποτε πάλι. Πάλι ὁ Λειᾶρος ἄφαντος! Τί νᾶκανε πάλι; Ξαναγύρισε στὸ στάλο χωρὶς τὸ Λειᾶρο.

— Ποῦν' ὁ λειᾶρος;

Τὸν ξαναρωτᾶει ὁ Μαλλόνης κομμάτι θυμωμένος, κι' ὁ Γκιώνης τοῦ ἀπολογήθηκε πάλι τὰ ἴδια:

— Χάλεψα κι' ἂν χάλεψα,

Ἄδερφὲ Μαλλόνη,

Τίποτε δὲν ἦδρα!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ξανάρχισε πάλι τὸ βελιαχτὸ στὴ ρεματιά. «Μεκεεεε, μεκεεεε, μεκεεεε!»

— Τί λὲς αὐτοῦ; (τοῦ ξαναλέει ὁ Μαλλόνης). Νὰ τος ὁ Λειᾶρος ποῦ ξαναβελιάζει μέσα στὴ ρεματιά!..

— Μεταξανασύρε (τοῦ μεταξανάειπε ὁ Μαλλόνης μὲ θυμὸ πάλι) κι' ἄνοιξε τὰ στραβά σου νὰ βροῆς τὸ βειτούλι. γιὰ νὰ τελειώσῃ γλήγορα ὁ κοῦρος.... γιατί ἔχω δουλειά, σοῦ ξαναλέγω.....

Τί νᾶκανε ὁ καημένος ὁ Γκιώνης; Εἶχε ἀντίσει ἀπὸ τὴ μὰ μεριά μὲ τὸν ἀδερφὸ του κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τὸ Λειᾶρο, ποῦ ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ ποῦ ἔβγαιναν τὰ βελιαχτά, χάνονταν καὶ δὲν ἀκούονταν τίποτε. Μεταξαναπηγαίνει λοιπὸν γιὰ τρίτη φορά, ἀκολουθῶντας ματαξαναπάλι τὰ βελιαχτά, ἀλλ' ὅσο ματαξαναζύγωνε πρὸς τὰ βελιαχτά, τόσο αὐτὰ ματαξαναλιγόστευαν καὶ ματαξαναρίοναν καὶ τέλος ματαξαναπανάσαν ὅλωσδιόλου!

Ματαξαναπάχνει δῶθε-κεῖθε.... ματαξανατίποτε! Ἄφαντος ματαπάλι ὁ Λειᾶρος! Τί νᾶκανε κι' αὐτὴ τὴ φορά; Ματαξαναγυρίζει στὸ στάλο μὲ τὰ χέρια ἀδειανά!

— Ποῦν' ὁ Λειᾶρος ; μωρὲ κουτόπλασμα !
Τὸν ματαξαναρρωτάει ὁ Μαλλόνης καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν
οπίθες ἀπὸ τὸν ἄγριο θυμό.

— Χάλεψα κι' ἂν χάλεψα,

Ἄδερφὲ Μαλλόνη,

Τίποτε δὲν ἤθρα !

Νὰ ὁ δρόμος ἀνοιχτὸς

Σύρε νὰ τὸν εὔρης

Ἄδερφὲ Μαλλόνη !

Καὶ λέγοντας αὐτὰ πέταξε μὲ θυμὸ τὴν κλύτσα του καταγῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ματαξανάρχισαν πάλε τὰ βελιαχτὰ στὴ ρεμα-
τιά : « Μεκεκεεεε... μεκεκεεεε μεκεκεεεεε ! »

Ἐκεῖ ποῦ κούρευε πετάει κατ' ἐπάνω του τὸ ψαλίδι μ' ὅλη τὴ δύναμη
του. Τὸ ψαλίδι χῶθηκε ὀλόβολο στὴν κοιλιά τοῦ Γκιώνη, καὶ τῶχσε
ἔξω τ' ἄντερα.

Ἐκεῖ ποῦ κούρευε πετάει κατ' ἐπάνω του τὸ ψαλίδι μ' ὅλη τὴ δύναμη
του. Τὸ ψαλίδι χῶθηκε ὀλόβολο στὴν κοιλιά τοῦ Γκιώνη, καὶ τῶχσε
ἔξω τ' ἄντερα.

Ψάχνει κι' αὐτὸς δῶθε — κεῖθε, ἄπάνω — κάτω, πέρα — δῶθε....
τίποτε. Ἄφαντος ὁ Λειᾶρος ! Κι' ἐκεῖ ποῦ γύριζε ἀνώφελα ἄνω-κάτω
πέρα δῶθε καὶ δῶθε-κεῖθε, πνιγμένος στὸ θυμὸ του καὶ τοακισμένος
στὴν κούραση, ψάχνοντας γιὰ τὸν ἄφαντο Λειᾶρο, ἀκούει ἕνα « Μεκε-
κεεεε » ποῦ ἔρχονταν ἀπὸ πάνω. Σηκώνει τὰ μάτια του, μ' ἄγρια
χαρὰ νὰ ἰδῆ, καὶ τί βλέπει; Μιὰ Κίτσα ψηλὰ σ' ἕνα δέντρο ποῦ λα-
λοῦσε ἀπαράλλαχτα, οἷα νὰ εἶταν βετοῦλι. « Μεκεκεεεε ! μεκεκεεεε !
μεκεκεεεε ! »

Βλέποντας κι' ἀκούγοντας αὐτὸ ὁ Μαλλόνης, γύρισε κατὰ τὸ
στάλο οἷα ζουρλὸς καὶ φτάνοντας ἐκεῖ βρίσκει τὸ μοναχαδερφό του τὸ
Γκιώνη μὲ τ' ἄντερα ἔξω καὶ πεθαμένο ! Σκούζει, φωνάζει, κλαίει,
βρονκάζει.

— « Γκιών' μου ! Γκιών' μου ! Γκιών' μου ! »

Ἄλλὰ στὰ χαμένα !

Ἀπὸ τὴ λύπη του τραβάει ἀπὸ τὴν κοιλιά τ' ἀδερφοῦ του τὸ ἴδιο
τὸ φονικὸ ψαλίδι καὶ τὸ μπήχνει στὴν κοιλιά του νὰ σκοτωθῆ, ἀλλὰ
δὲν τὸν τρουπάει τὸ ψαλίδι ! Βγάζει τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ τραβάει στὸ
λαιμό του γιὰ νὰ σφαχτῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ μαχαῖρι τὸν κόβει ! Ρίχνει
τὴν τριχιά στὸ δέντρο καὶ βάνει τὸ λαιμό του στὴ θηλυά, ἀλλ' οὔτε
κι' ἡ τριχιά τὸν πνίγει ! Παίρνει πέτρα νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του,
ἀλλ' οὔτε κι' ἡ πέτρα τὸν χτυπάει ! Τέλος, τρέχει στὸν κρεμνὸ καὶ
ρίχτηκε κάτω στὸ βάραγμα, φωνάζοντας :

« — Γκιών ! Γκιών ! Γκιώνη ! »

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ γένη κομμάτια « φρορρο... » ἔγεινε
πουλλὸ μὲ τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ στὸ στόμα : « Γκιών, Γκιών, Γκιών ! »

Χιλιᾶδες χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ἀλλὰ τὸ φοβερὸ τὸ κριμα δὲ
λησμονήθηκε, κι' ὁ Μαλλόνης ἐξακολουθεῖ νᾶναι τὸ θλιμμένο πουλλὸ
τῶν σκοταδιῶν καὶ τῆς ἐρημίας, νὰ κρύβεται τὴν ἡμέρα, κι' ὅλη τὴ
νύχτα νὰ μοιρολογᾷ στὰ τρισκόταδα, φωνάζοντας τὸ φονεμένο του
τὸν ἀδερφό :

— « Γκιών ! Γκιών ! Γκιών ! »

Ἰ. Χρυστοβασιλῆς

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Σὲ λίγο, ποῦ τὸ φῶς θὰ φύγη
κι' ὁ ἥλιος θ' ἀρογοδράμη πέρα
καὶ σ' ἓνα φίλημα θὰ σμίγῃ
μὲς τὶς κορφές τοῦ πύργου πέρα,

Ἡ αὔρα ποῦ θὰ τρικυμίζει
τὸ φῶς τὸ λίγο, ποῦ θὰ μένῃ,
χαιρέτισμα ποῦ θ' ἀρμονίζει
πρὸς τὴν ἡμέρα ποῦ πεθαίνει,

Τῆς ἐκκλησίας ἡ καμπάνα
ἀπ' τοῦ καμπαναριοῦ τὸν κύκλον,
ἀπ' ὅπου ὁ ἦχος ἀργοβγαίνει
ὅπως νερὸ ἀπὸ νερομάνα

Δαμπόβολο καὶ χρυσταλλένιο
κ' ἐπάνω του τὸ φέγγος λάμπει,
τὸ βραδυνὸ χρυσοπαλλένιο
μέσα στὰ ἔσπερινὰ τὰ θάμπη.

Σὲ λίγο ποῦ τὸ φῶς θὰ φύγη
κι' ἀπ' τὴν ψηλὴ κορφὴν τοῦ λόφου
καὶ ποῦ τὸ δίχτυ θὰ μας ζώσει
τὸ θαμπερὸ ἔσπεριον ζόφου,

Θὰ πάρω ἐγὼ τὸ μονοπάτι
τοῦ κήπον τὸ ἀπλωτὸ σὰ φεῖδι
καὶ θὰ βαδίσω μὲς τὰ δέντρα,
ὅσπου ἡ Σελήνη ὀλογεμάτη

Θ' ἀνέβῃ τὴν οὐράνια σκάλα
ἕως τὴν μέση τοῦ οὐρανοῦ
καὶ μὲς τὰ φέγγη τὰ μεγάλα
καὶ τ' ἀπλωτὰ σὰν φέγγη νοῦ

Θενὰ προσμείνω τ' ὄνειρό μου
στὴν ἄκρη αὐτὴν τοῦ μικροῦ δρόμου
νάλθῃ νά με γεμίση φῶς,
ὅπως τὸν οὐρανὸ ἡ Σελήνη
κι' ἀπὲ στή νυχτικὴ γαλήνη
ὕμνος θενὰ ὑψωθῆ κορφός :

Γαλήνη, σὰν τοῦ νοῦ γαλήνη,
μὲς τὴν γλαυκὴν τὴν ἠρεμίαν
σὲ κορωνιάζει μία Σελήνη

Ἄπ' τὴν πνοὴν τὴν αἰωνίαν,
ὅπου ρυθμοὺς καὶ νόμους δένει
κάτι τὰ στήθη μου θερμαίνει.

Μὰ μία κορῶνα δὲν ἠξέρω
πειὸ τριαστὴ νά σου προσφέρω
ἀπὸ τὴ μία σου : τὴ Σελήνη,

ὦ ἱερατικὴ Γαλήνη,
ὡς κι' οἱ φωνές τῶν πλαγιαύλων
διώχνουν ἐσέ, φέρνουν τὴν δίνη,
ἠχοῦν ὡς ἦχοι ἀγρίων ἀσκαύλων.

Τὸν ἔρωτά μου σοῦ ἀννυφῶ
σὰν πρὸς γυναῖκα, ὦ μακαρία,
εἰς τὴν ἀποψινὴ σιωπὴ σου.

Καὶ διατὰ στὰ μάκρη τῆς ἀβύσσου
θ' ἀρογοδιαβῆς καὶ ἡ τρικυμία
θὰ θραύῃ κάθε δένδρου κλῶνο
Σ' ἐσὲ τὸν πόθον θὰ φτερῶνω !

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΜΙΑΝΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Στὸν φίλο μου τὸν ποιητὴ Χρ. Βαζλέντη.

I

Τ' ἀγριολούλουδα δροσοσταλάζουν χαρωπά, τὰ φέρνει φιλήματα
τ' ἀγέρι, γλυκοματιές ἢ αὐγούλα—Σκορποῦν κι' αὐτὰ τὲς εὐωδιές,
γιὰ τάμα, στὴ Πλάση—τὴ μανούλα.

II

Σιγὰ φυσάει τ' ἀγέρι. Τὸ φεγγάρι γελαστὸ σιογοβαίνει ἀπὸ τὸ
βουνοῦ καὶ σκορπάει γύρω, ἐπάνω, κάτω, ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ἐπάνω
στὴ τρεμουλιαστὴ θάλασσα ἀχιτίδες-ἀχιτίδες φωτεινές : γέλοια-γέλοια
φωτεινά. Γελοῦν ἢ ἀχιτίδες ποῦ παίζουν μὲ τὰ κύματα, σιογοτρέμουν
τὰ πράσινα φύλλα ἀπὸ τ' ἀπαλὰ χαϊδέματα τ' ἀγεριοῦ, πετοῦν τὰ
ἐρωτευμένα τὰ πουλάκια ἀπὸ κλαράκι σὲ κλαρὶ καὶ μιὰ βαθειά, σιγανὴ
βοῆ βγαίνει ἀπὸ τὴ πλάση : θαρρεῖς πῶς πόνος φλογερὸς φωλεύει
μέσα της — καὶ ξεσπάει ἀναστενάζοντας μὲ ἀδιάκοπη βοή, γιὰ ν'
ἀκουστῆ καὶ συγκινήση.....

Καὶ ἡ καρδιά μου λαχταράει καὶ συγκινιέται καὶ ὁ νοῦς μου
θαμάζει καὶ ἡ ψυχὴ μου χαρούμενη πετιῶντας στὰ οὐράνια μὲ λέει
μυστικά·—Στὸ καλὸ, δὲν εἶμαι δική σου· εἶμαι ξένη....

III

Γοργοπετάει στὸν οὐρανὸ μιὰ ψυχὴ δλόλενη, ἀλλαργιέται ψηλὰ
στὸν αἰθέρα, κι' ἀπερνῶντας φόβεια τ' ἀπαλὰ σύγνεφα, χάνεται μαζὺ
μὲ τὸ δειλινὸ πέρα στὸ χάος τ' οὐρανοῦ κι' ἀγκαλιάζει χαρούμενη τὸ
ἄπειρο.....

Τάχα τί ἀποζητάει ἡ τυφλή ; Ἀγκάλιασμα παντοτεινὸ, αἰώνιο ;
Κόσμον ἄλλο ζήλευε ὄνειροντό ;

III

Σάβανο κιτρινωπὸ ἀπλώνεται δλόγυρά μου, σάβανο διάπλοτο
ποῦ τὸ ὕφαινε αὐτὴ ἡ ἴδια πλάση γιὰ τὸν ὑστερὸν χαμὸ της. Ραγίζεται
ἡ καρδιά μου ὅταν τ' ἀγναντεύω καὶ τρεμουλιάζει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν

τ' ἀγεράκι τὸ ψυχρὸ, πικροκλαίγοντας κι' αὐτὸ, τὸ ἀναγνωραεὶ φόβεια
γιὰ τὸ τύλιγμα τῆς πεθαμένης....

Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὁ νεκροθάφτης ποῦ μὲ γεμμένο τὸ κεφάλι
σκάρφει περίλυπα μέσ' τὰ σωδικὰ του τὸ κρῦο μνήμα τῆς πεθαμένης
αὐτῆς τύφης; — Μὴν εἶμ' ἐγώ;

V

Πόσο τὸ πονῶ ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο πλασματάκι — τὴν ὁμορφη
ξανθοῦλα — ποῦ κάθεται μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα μέσα ἔς τὸν ἀνθι-
σμένο κῆπο καὶ ἀτενίζοντας τὰ γαλαρὰ της μάτια στὸν γαλάζιο οὐρανὸ,
ψηλὰ στὸν αἰθέρα, λιώνει σὲ δάκρυα θεομά· γιατί πονεῖ μὲ φλόγα
ἄσβεστη, ἀγάπη ἄδολη ἔχει — κι' ἀγάπη δὲ βροῖσκει !.....

Ἄ! πόσο παθαίνομαι!

Τὸ παραπονεμένο τὸ μικρὸ. Τί μαύρους λογισμοὺς, τί ἀδιάκοπο
σάλο νᾶχη μέσα βαθειὰ στὰ σωδικὰ του, τί σκουληκι, σὰν ἐκεῖνα τοῦ
κρῦου τάφου, τὰ πληγῶν τὴν παρθενικὴν του καρδιά, τί καημοὶ σπα-
ραχτικοὶ ν' ἀφανίζουν τὰ νεανικά του στήθια, ποῦ φουσκώνουν σὲ
κάθε ἀναστεναγμὸ καὶ σὲ κάθε κύταγμα πέρα στὸ χάος τ' οὐρανοῦ,
πέρα στὰ λευκὰ σύγνεφα ποῦ φεύγουν μακρότερα καὶ σβένονται ἀγάγια
— ἀγάγια σὰν ὄνειρο ἀνοιξιὰτικῆς αὐγῆς.... — Μὴ ἔκείνα τὰ δλόλευκα
σὰν τὴ ψυχὴ της σύγνεφα πῆραν ἀντάμα μ' ἀπονία τὴν ἀγάπη της,
γιὰ νὰ τὴν πᾶν μακρὰ πολὺ, στὸ ἄπειρο, σὲ κόσμον ἄλλο;....

Τί νὰ πῶ ; Κλαίγω καὶ πονῶ !

(Ἄμπελάκια 1904).

Θεοχάρης Οἰκονόμου

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ BOILEAU

Πρὸς τὴν Μαρίαν Ἀντωνιέτιαν

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ — A. Rossi).

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὴν δεκάτην, ὅταν ὁ Boileau ἀπηλπισμένος πλέον καὶ καταφλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὴν ἴδῃ διὰ τελευταίαν φοράν, ἐφόρεσε τὸν μέγαν πῖλόν του καὶ ρίψας λαθραῖον βλέμμα εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἐστημμένην εἰκόνα ἐξῆλθεν.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι. Οἱ ἰδιῶται ἕνεκα τοῦ ἐπικρατήσαντος φόβου, ἐξήρχοντο περίφοβοι ἀποφεύγοντες πᾶσαν συνάθροισιν, μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πάντες εὕρισκοντο μὲ τὰς οικογενείας των προσέχοντες καὶ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν συνδιαλέξεις, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ προδοθῶσιν ὑπὸ τῶν περὶ αὐτοὺς ἀψύχων.

Τὰ ὀνόματα τοῦ Demoulins καὶ Danton τοῦ αἰμοχαροῦς Marat, καθὼς καὶ τὸ τοῦ φοβεροῦ Robes Pierre, εἶχον προξενήσει εἰς τὴν φιλήσυχον κοινωσίαν τόσον φόβον, ὥστε δὲν ἐπροφέροντο ποτὲ χωρὶς νὰ προξενήσωσι ρίγος καὶ ἀπέχθειαν. Ἡ ἐντύπωσις τῆς καρατομήσεως τοῦ Λουδοβίκου XVI τοῦ ἐπωνομασθέντος Luigi Carpeto ἦτο ἀκόμη πολὺ προσφατος εἰς τὰς ψυχὰς πάντων.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι πᾶς ἀληθὴς δημοκρατικὸς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μισῇ αὐτὸν τὸν δυστυχεῖ βασιλέα, ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἦτο χαραγμένον τὸ διατί;! Ἦτο ἄρα γε τόσον ἔνοχος, ὥστε νὰ κριθῇ ἄξιος θανάτου;

Ἄν καὶ ὅμως ἠσθάνετο ἐνδομύχως μίαν φωνήν, ἥτις τοὺς ἔλεγεν ὅτι ἀδίκως ἐθανατώθη, ἀφ' ἑτέρου πᾶσα προθυμία των ἀπεπνίγετο εἰς τὴν ιδέαν τῶν βασάνων.

Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν νύκτα, εὕρισκόμενός τις εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι εὕρσκεται εἰς τὴν ἔρημον, τοσαύτη ἦτο ἡ βασιλεύουσα σιγή· μόνον τὸ βραδύτατον βῆμα τοῦ Βερνάρδου Boileau ἀντήχει, ὅστις βεβυθισμένος εἰς ἀπαισίας σκέψεις κατηυθύνετο εἰς τὸ προάστειον, ὅπου ἐκρατεῖτο δεσμία ἡ Μαρία Ἀντωνιέττα, μὲ τὴν πριγκίπισσαν Ἐλισάβετ καὶ τὴν κυρίαν τῆς τιμῆς.

Ἡ Αὐστριακὴ, καθὼς ὠνόμαζον τὴν δυστυχεῖ βασίλισσαν, ἐπερίμενε τὴν σειράν της, ἵνα ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, ἐπὶ τοῦ ὑποίου

ἐπέπρωτο νὰ κλίνη ἡ ὠραία ἐκείνη κεφαλὴ, πρὸ τῆς ὁποίας ἄλλοι ἐπροσέκλινον ὄλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς αὐλῆς, οἱ ἀκολουθήσαντες τὴν μοναρχίαν μέχρι τοῦ τρομακτικοῦ βαράθρου, ὅπου εἶχε πέσῃ!

Ὁ Βερνάρδος ἔφθασε τέλος εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς, ὅπου στενάζας βαθύτατα ἀφῆκε τὸν ἑαυτόν του νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος πέτρας ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς βαθμὶς εἰς τὴν θύραν ἐνὸς ἐλεεινοῦ θαλάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἤκουοντο ψιθυρισμοί, οἵτινες ὅμως δὲν προσείλκυαν ἀμέσως τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Boileau ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ὀνειροπολῶν ἐπὶ ὀλεθρίου μέλλοντος.

Ὁ δυστυχὴς ζωγράφος ἂν καὶ εἰς τὸ εἶδός του ἄριστος, ἕνεκα τῆς καταστροφῆς τοῦ Κεραμεικοῦ (ἀνάκτορα Παρισίων) εἶχε λησμονηθῆ ὑπὸ τῶν Παρισίων, δι' ὃ ἠναγκάσθη εἰς ὀλίγον χρονικὸν διάστημα νὰ ἐκποιήσῃ ὅλα τὰ ἔργα του, πλὴν ἐνὸς τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ἐπιμελέστατα.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς διηνεκοῦς μελαγχολίας του· σφοδρὸς καὶ συγχρόνως ἀδύνατος ἔρως τοῦ εἶχεν ὑποδουλώσῃ τὴν καρδίαν..... Ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του εὐτυχέστατον, ὅταν μόνον τὴν ἔβλεπε· ἐνόμισε δὲ ὅτι εἶχε καταστῆ εὐδαίμων, ὅταν ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν βασίλισσαν τὸ ἐκ τῆς ἀμάξης πεσοὺν ριπίδιόν της.

Ἀκριβῶς μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ὁ Boileau ἀφιέρωσε ὀλόκληρον μῆνα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας, ἥτις ἂν καὶ κατὰ φαντασίαν, εἶχε καταπληκτικὴν ὁμοιότητα.

Καὶ τώρα τὸ εἶδωλόν του, τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του, αὐτῆ, τὴν ὁποίαν ἠγάπα μέχρι μανίας, εὕρισκετο δεσμία εἰς αὐτὸν τὸν πύργον, περιφρονουμένη καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν δούλων καὶ δημιῶν της.

Ὁ Βερνάρδος εὕρισκετο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τυραννοῦμενος ὑπὸ τῶν καταχθονίων σκέψεών του, ὅποτε μίᾳ ἐσωτερικῇ συνδιάλεξις, τὴν ὁποίαν κατόρθωσε ν' ἀκούσῃ εὐκρινῶς τοῦ ἐπέβαλε νὰ ἐντείνῃ τὴν προσοχὴν του

— Λοιπὸν φίλοι μου, τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν, ἡ βασίλισσα αὖριον θὰ ὠδηγηθῆ εἰς τὴν λαιμητόμον.... Ἡ γενικὴ φωνὴ θὰ εἶνε Ζήτω ἡ μοναρχία!... Ζήτω ἡ Μαρία Ἀντωνιέττα!!!

Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἀπόπειρα καὶ ἀναλόγως τῆς ἐντυπώ-
σεως, τὴν ὁποίαν θὰ προξενήσῃ τὸ τοιοῦτον εἰς τὸ πλῆθος ἢ σώζο-
μεν τὴν βασιλισσαν, φεύγομεν ἀμέσως διότι..... γνωρίζετε τί πλέον
μᾶς περιμένει ;

— Σύμφωνοι ! ἀπήντησαν μερικά φωναί.

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ Βερνάρδος ἔγεινεν ἐκτός ἑαυτοῦ ... ἦτο
πλέον ἀποφασισμένος.

Νὰ ἀποθάνῃ δι' αὐτὴν ἦτο ἡ μόνη δυνατὴ λύσις ἐνὸς τόσο ἀπελ-
πιστικοῦ ἔρωτος, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐκτύπησε δις τὴν θύραν.

Αἱ φωναὶ αὐτοστιγμὴ διεκόπησαν καὶ μία νεκρικὴ σιγὴ τὰς
διεδέχθη· ἐφάνετο ὡς ἂν ὁ Βερνάρδος εἶχεν κτυπήσῃ ἐπὶ τάφου.

Οὐδεὶς ἀπήντησεν !....

Τότε ὁ Boileau ἐκτύπησε δυνατότερα καὶ ἐν τῷ ἄμα ἡ θύρα
ἠνοίχθη καὶ ὁ δυστυχὴς νέος συνελήφθη· μία δὲ στιβαρὰ χεὶρ τὸν
ὑπεχρέωσε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς.

Ὁ Boileau τότε ὑπὸ τὸ ἀδύνατον καὶ τρέμον φῶς τῆς λαμ-
πάδος ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ φονέως του ἀπα-
στράπτουσαν μάχαιραν.

Δὲν ἐπρόφθασε δὲ νὰ εἶπῃ λέξιν καὶ τὸ φονικὸν ὄπλον διεπέ-
ρασε τὰ στήθη του..... Ὁ δυστυχὴς Βερνάρδος ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ
τῶν χειλέων του ἑλαφρὸν παράπονον καὶ ρίψας περὶ αὐτοῦ ἀνήσυ-
χον βλέμμα ὡς ἂν ἐζήτηι τινά, ἤρχισε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα ἐκεί-
νης, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀπέθνησκεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ φονεὺς τοῦ Βερνάρδου ἔλαβε τὴν λαμπάδα καὶ
τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ
ἀπελπισία τοῦ γέροντος στρατιώτου ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ
φονευθεὶς ἦτο ὁ υἱὸς του.....

Ψυχρὸς ἰδρῶς περιέβρεξε τὸ σῶμά του καὶ ριφθεὶς ἐπὶ τοῦ θύ-
ματός του σχεδὸν ἀναισθητός ἐφώναξεν :

— Βερνάρδε..... παιδί μου !.....

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἤνοιξε διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς ὀφθαλμούς
τοῦ ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα του καὶ μετὰ φωνὴν μόλις ἀκουομένην εἶπεν :

— Πατέρα μου..... σὲ εὐχαριστῶ..... ἂν τὴν σώσῃς εἰπέ της
ὅτι τὴν ἐλάτρευον καὶ ὅτι ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος μετὰ τ' ὄνομα
της εἰς τὰ χεῖρά μου !....

Σπ. Η. Λαβράνος

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ—Θ. Ράλλη.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

(Κατὰ τὸν Γάλλον ἀκαδημαϊκὸν JULES LEMAITRE)

[Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Γαλλίδος συγγραφέως δημο-
σιεύομεν τὴν κατωτέρω συνοπτικὴν μ. λέτην τοῦ θαυμαστοῦ της J. Lemaître.—Ἡ Aurore Dupin καὶ μετὰ ταῦτα ἐπ' ὀλίγον βαρῶνη Dudevan ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὸ 1804. Τὸ πρῶτον ἔργον της συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Sandeau πρὸς τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ἡμισυ ὄνομα, ἦτοι Sand, μετὰ τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐξηκολούθησε γράφουσα Ἀπέθανε δὲ τὸ 1876.]

Εἰς τὴν ἰσχυρὸν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὴν ὑγείαν τῆς Γεωργίας Σάνδης προσετίθετο μία μεγάλη φαντασία καὶ ὀλόκληρος θησαυρὸς αἰσθημάτων, μία γενναία φύσις ἱκανὴ πολλὰ νὰ πράξῃ καὶ πολλὰ νὰ ὑποφέρει. Θερμοαἶμος ὡς θεὰ Φαύνη ἠγάπα μὲ παραφορὰν καὶ αὐτὸ ἦτο μία αἰτία διὰ νὰ ὑποτάσσεται καὶ πάλιν εἰς τὴν φιλολογικὴν τῆς κλίσιν. Ὁ προορισμὸς τῶν ἐρώτων τῆς ἦτο ν' ἀποκτήσῃ περισσοτέρους φίλους καὶ εἰς τὰ ἐρωτικά αὐτὰ εἰδύλλια εἰμπορεῖ κἀνεὶς νὰ ἀποδώσῃ τὸν ρωμαντισμὸν τῆς ἐκείνων, μὲ τὸν ὁποῖον ἔβλεπε τὰ ἀντικείμενα πλέον ἀγαπητὰ ἀπὸ τὸ πραγματικόν.

Τὸ ἔργον τῆς διακρίνει ἕνας διπλοῦς ρωμαντισμὸς, ὁ ρωμαντισμὸς εἰς τὴν πράξιν καὶ τὰ πρόσωπα καὶ ὁ ρωμαντισμὸς εἰς τὴν ιδέαν.

Ὁ ρωμαντισμὸς εἰς τὴν πράξιν μ' ἀρέσει διότι εἶνε αὐθόρμητος καὶ χωρὶς βίαν τὸν ἀφίνει νὰ φανῇ. Ἡ φαντασία τῆς ἀπὸ ἀκαταμάχητον ἀνάγκην σχηματίζει ὠραίαν τὴν πραγματικότητα καὶ ἐφευρίσκει ἀπροσδοκίτους καὶ χαριτωμένους συνδυασμοὺς τῶν πραγμάτων. Ὁ ἴδια πάντοτε, μέχρι τέλους ὁ αὐτὸς τῆς μικρᾶς κόρης τύπος τοῦ Berry ποῦ ἐφεύρισκε τὰς ὠραίας ἱστορίας διὰ διασκεδάσιν τῶν μικρῶν βοσκῶν.

Τὰ ρωμαντικά τῆς πρόσωπα τώρα δὲν μᾶς εἶνε καὶ τόσον δυσάρεστα· διὰ τὴν ἐποχὴν τους, ἡ ὑποκρισία των δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ· εἶνε ὁμως οἱ μάρτυρες τοῦ ρωμαντισμοῦ μιᾶς ἐποχῆς.

Ὁ ρωμαντισμὸς τῆς ιδέας!.. Ὁ θαυμάσιος καὶ ἀόριστος μυστικισμὸς, ὁ ἀσαφὴς σοσιαλισμὸς ἀλλ' ἀληθῶς εὐαγγελικὸς πόσον στέκουν εἰς τὴν ἐξαιρετον αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἀρκαδικὴν αὐτὴν φαντασίαν ποῦ ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν πλημμυροῦν.

Ὁ φιλοσοφικὸς τῆς σοσιαλιστικὸς ρωμαντισμὸς δεικνύει ἄλλην μίαν φορὰν τὴν ἀγαθότητά τῆς.

Ἐὰν ὁ ρωμαντισμὸς αὐτὸς ἔπεσεν εἰς δυσμένειαν, ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά μας· τὸ ὄνειρον δὲν μᾶς ἤρесе, διότι μᾶς ἔκαμνε νὰ συναισθωνώμεθα περισσότερον τὴν πραγματικότητα.

Εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γεωργίας Σάνδης ἀντανაკλῶνται ὅλαι αἱ χίμαιραι τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ σὰν γυναῖκα προσέθεσεν εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς καὶ τὸ ὄνειρον ὅλων ἐκείνων ποῦ ἠγάπησε. Αὐτὸ τὸ μέρος ποῦ

φαίνεται πῶς καταρρέει μὲ ἑλκῦει περισσότερον. Ὁ κόσμος δὲν ἔζησε παρὰ μὲ τὸ ὄνειρον.

Εἰς τὰ ἀριστουργήματά τῆς εὐρίσκει κανεὶς ἀλήθειαν, ἀλήθειαν ἐκλεκτὴν ὅπως πάντοτε αὐτὴ πηγάζει ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς τέχνης.

Ὁ ἀγροτικὸς ρωμαντισμὸς εἶνε ἐφευρέσις τῆς, διότι τὸν ἑκατάλαβε καὶ ἠγάπησε τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἔζησε μακρὰν ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὰς ἐπαρχίας, ποῦ διετήρησαν τὰ ἦθη των. Εἶνε ἡ πρώτη ποῦ ἠσθάνθη τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ποίησιν ποῦ ὑπάρχει εἰς τὴν ἀπλότητα. Καὶ αὐτὸς σχεδὸν ὁ νεωτερισμὸς τοῦ αἰσθήματος τῆς φύσεως ἀνήκει εἰς τὴν Γεωργίαν Σάνδην· διότι ἐγνώρισε τὴν φύσιν περισσότερον καὶ ἐξοικειώθη περισσότερον πρὸς αὐτὴν παρὰ οἱ προγενέστεροὶ τῆς συγγραφεῖς. Ἐζήσε τὴν ζωὴν τῆς γῆς. Μᾶς ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν, τὴν θεῖαν φύσιν, ἡ ὁποία προσφέρει εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς τὴν εἰρήνην, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀγαθότητα. Μέσα ἀπὸ τὸ πλούσιον δίκτυον τῆς Γεωργίας Σάνδης εἰμποροῦσε νὰ χορτασθῇ ὁ κόσμος ἀπὸ ὠραίας διηγήσεις καὶ ποίησιν. Εἶνε ἡ Ἴσις τοῦ μυθιστορήματος ἡ «Καλὴ Θεά», τῶν διαφόρων μαστοφόρων ποῦ εἶνε κατάφορτα ἀπὸ γάλα. Πόσον εὐχάριστον εἶνε νὰ δροσίζεται κανεὶς εἰς τὸ νᾶμα αὐτὸ τοῦ γάλακτος.

Εὐάγ. Κεφαλαῖς

ΙΟΥΛΙΟΣ 1904

Τὰ νέα ἑλληνικὰ ἔργα κατὰ τὴν ἐφετεινὴν θεατρικὴν περίοδον δίνουσι καὶ πέρνουσι. Μετὰ τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράψαμεν, ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως τὰ «Κουλουβέχαρα» τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου. Ὁ κ. Γρηγ. Ξενοπούλος γράφων δι' αὐτὰ λέγει, ὅτι εἶνε μία φάρσα ἀλατισμένη μὲ βόλους ἀλατιοῦ, ὥστε νὰ μὴ τρώγεται ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους εἰς ἀφράλαν· ὁ χαρακτηρισμὸς του δὲν εἶνε ἀτυχῆς. Εἰς τὸ θέατρον Ἀλάμπρα ἐδόθη ἡ «ἁγία Λαύρα» τοῦ κ. Π. Συνοδινού. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὰ κρατεῖ εἰς τὴν σκηνὴν ἢ φουστανέλλα. Ἦδη ἀναμένομεν τὰ «Τριαντάφυλλα τῆς Ἰερριχού» τοῦ κ. Χ. Θ. Δαραλέξη.

Ὁ κ. Χασιώτης δημοσιεύει εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀττικὴ Ἴρις» ἐν

ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς τὰ ἑλληνικὰ περιοδικὰ θ' ἀποκτήσουν πλείονας ἀναγνώστας» διαβλέπη δέ, ὅτι θὰ κατορθωθῇ τοῦτο μὲ τὸ νὰ ἀναμιχθοῦν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν πολιτικὴν αἱ δὲ ἑφημερίδες νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν φιλολογίαν. Πρὸς θεοῦ περισσότερον ἀπ' ὅτι ἀνεμίχθησαν θέλει νὰ ἀναμιχθοῦν; Δὲν τὸν ἀρκοῦν οἱ τόσοι καὶ τόσοι Μουντζουριδίδης τῆς «Ἑσπερινῆς» καὶ «Ἀστραπῆς» ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάμιξιν τῶν περιοδικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς αὐτὸ ἔχει δίκαιον πληρέστατα· διότι πρέπει τέλος καὶ ἡμεῖς ν' ἀντεκδικηθῶμεν καὶ ν' ἀναδείξωμεν τοὺς διαφόρους πολιτικούς μας Μουντζουριδίδης. Ἡ παπᾶς-παπᾶς, ἡ ζευγᾶς-ζευγᾶς κ. Χασιώτη λέγει ἡ παροιμία. Μὲ τὸ νὰ θέλωμεν ὁμῶς νὰ ἡμεθα καὶ τὰ δύο κατορθώνομεν νὰ μὴν εἴμεθα τίποτε.

Διωρίσθη καθηγητῆς τῆς καλλιτεχνικῆς σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου μας ἀντι τοῦ μακαρίτου Λύτρα ὁ κ. Γ. Ἰακωβίδης.

Ἀπέθανεν ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους θαυμαστὰς τῶν ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν, ὁ περίφημος ἄγγλος ζωγράφος Γεώργιος Οὐότς ἐν ἡλικίᾳ 84 ἐτῶν. Ὁ καλλιτέχνης θαυμάζεται πρὸ πάντων διὰ τὰς προσωπογραφίας του.

Κατ' αὐτὰς ἐγένοντο, εἰς τὸ ἐν Παρισίοις νοσοκομεῖον Hôtel Dieu, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ καθηγητοῦ Πανᾶ. Ὁ σοφὸς ἰατρὸς παρίσταται καθήμενος. Τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν διάσημον γλύπτην Α. Μπουσέ.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

«Κοινωνία» δεκαπενθήμερον περιοδικὸν ὑπὸ Π. Δ. Ξαρχάκου. Ὁ κ. Ξαρχάκος μᾶς ὑπόσχεται νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὸ περιοδικόν του τοὺς καλλιτέτερος λογογράφους καὶ ποιητάς, ὡς ἐπίσης καὶ ἰδιότροπον καλλιτεχνίαν. Ἡ ἔκδοσις ἀρχεται ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Γ. Ζ. Πάρον. Εὐχαρίστως θέλομεν δημοσιεύσει τὸ τρίτον, ἀφ' οὗ συγκατατεθῆτε.—Α. Π. Σπέτσας Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Π. Ἀγχιάλον, Διεύθυνσις ἡλλάγη. Αἱ κρίσεις σας μᾶς ἀποδεικνύουν τὰ καλλιτεχνικὰ αἰσθηματά σας καὶ τὴν ἀγάπην σας πρὸς πᾶν ἑλληνικόν· ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας καὶ εὐχαριστίας μας.—Ν. Κ. Βαλτσίκιον, Ὅμοιος.—Ν. Α. Gumuldzina ὁμοίως.—Υ. Β. Καβακλῆ ὁμοίως. Ἐλπίζομεν δὲ παρ' ὅλων ὑμῶν μεγάλην ὑποστήριξιν.

Ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν μικρὰν συνδρομήν των.